

Številka 10.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Cestni „šlibar“.

Romanca; zložil Kilometer.

Ob potoku mlin klopoče,
V mlinu deklica sedi
In pretaka solze vroče,
A jokaje govori:

»Kaj sem vam storila, mati,
Mati kruta, brez srca,
Za moža da noč'te dati
Cestnega mi »šlibarja«.

»On je tak poštena duša,
Ne pijanč'je, ne kvarta,
V cerkev hodi, ne pridušča
Se, z dekleti ne kramlja!

Mož moj mora on postati,
Ali skočim pa v vodó, — — —
Mati, mati, kruta mati,
Lí dopuščate vi to?!

In bridko je zaplakala,
»Šlibar« pa po cesti gré,
Kaj mu mar deklica zala, — —
Le denarci mu dišé.

Pomladanske.

I.

Žarke žareče
Solnce žari na zemljo,
Ptice leteče
Stvarniku slavo pojo.

Cvetke duhteče
V pisanih bojah cvetó,
Z njih pa brenčeče
Bučela strd srca sladko.

V travi ljubeče
Objemata dva se srčno,
Radosti trepeče
Srce obema mlado.

Mimo pa teče
Potok šumljaje lahno,
Vidi in reče:
»Kaj bo, če oče zvedo!«

II.

Megle so izginole,
Solnce vso narav obseva
Ščinkovec vè šumi že
Vesno slavi in opeva.

In po cesti majeta
Se dva krokarčka zaspana,
A iz ust smrdi jima
Pivo in pijača žgana.

Kjer se dviga mladi cvet,
Glej, bučelic pridne roje — —
Krasen si slovenski svet,
Za te bije srce moje.

III.

Pomlad nam se je vrnila
Vse se klanja ji veselo,
S kakim vriščem, kakim petjem
Jo pozdravlja ptic krdele.

Na livadah cvetke dišne
Vse so bujno razcvetele — —
Žalibog, da tudi hlače
So cveteti mi pričéle.

Komedija zmešnjav.

Črtica iz življenja ameriškega; poljski spisal Henrik Sienkiewicz; prevel J. S—r.

Uvod.

ogodek, ki mi je za predmet te črtice, se je res podobno vršil v nekem ameriškem mesteci. Je-li se prigodil na vzhodu ali na zapadu, nisem mogel dopitati in gotovo nikomur nič ni za to. Morda se je ž njim tudi že okoristil kak novelist ameriški ali nemški, kar pa utegne po mojem mnenju prav tako malo mar biti čitateljem, kakor i vprašanje glede mesta.

Upotrebljajoč svobodo avtorsko pripovedujem stvar, kot bi se dogodila v Kaliforniji; pri tem bodem se trudil povedati nekoliko karakterističnih potez iz tukajšnjega malomestnega življenja.

* * *

Zgodilo se je pred peterimi ali šesterimi leti, da je bil nekje v grofiji Maripoza odkrit izvor nafte. Ogromni dobički, kakoršne morda donašajo rude v Nevadi in po drugih državah, združili so nekoliko podjetnikov v ta namen, da preiščo novoodkrita žrela. Pripeljali so različne stroje, nasese, vodove, lestve, kadi, sode, svedre in kotle; postavili hiše za delavce, krstili selo Struck Oil, in malo potem je stala v okolici puste in brezljudnej, kjer so pred letom stanovali samo kujoti*), naselbina kakih sto hiš in obljudena z nekoliko stotinami delavcev.

Dve leti poznej se je Struck Oil zval že Struck Oil city. In res je bilo to že city v celem pomenu tega izraza. Prosim, blagovolite premisliti, da je stanoval tu že čevljar, krojač, tesar, kovač, mesar in doktor Francoz, ki je v svojem času v Franciji brade bril, ali drugače „učen“ človek in neškodljiv, kar v ameriškem doktorji znači jako mnogo.

Doktor je bil, kakor se to pogostem pripeti po majhnih mestecih, ob jednem lekar in poštar; imel je torej trojno praktiko. Kot lekar bil je prav tako neškodljiv, kakor kot doktor, ker je v njega lekarni možno bilo dobiti samo dvojega leka: sirupa cukro-

vega in eliksirja ad longam vitam. Ta tibi in krotki starček je govoril navadno s svojim pacientom:

„Ne bojte se nikdar mojih lekov. Imam navado, da povžijem sam takšno dozo vselej, kedar bolnemu dajem zdravilo, ker menim, če meni zdravemu ne škoduje, da tudi ne škodi bolnemu. Ali ni res?“

„Res je“, odvrnili so pomirjeni prebivalci, katerim ni prišlo na misel, da je doktorju dolžnost, ne le škoditi bolnemu, temveč pomoči.

Gospod Dasonville — tako je bilo doktorju ime — je pa verjel posebno v eliksirja čudovite učinke. Večkrat si je na mitingih odkril glavo in obrnivši se k občinstvu govoril:

„Gospodje in gospe! osvedočite se, kaj je to eliksir ad longam vitam! Imam sedemdeset let, četrdeset let zavzivam eliksir vsak dan in glejte: nimam niti jednega sivega lasu na glavi.“

Gospodje in gospe bi pa utegnili premisliti, da doktor res ni imel niti jednega sivega lasa, toda zato ga ni imel, ker je glava njegova bila pleša, kakor okrilje svetilnično. Ker bi pa razmišljanje podobno nič ne pospešilo rasti Struck Oil city, opustimo je rajši popolnem.

Mej tem je Struck Oil city raslo in raslo. Po preteklih dveh letih bila je zgrajena stranska proga železnična. Mesto si je že izbralo svoje uradnike. — Doktor, katerega je ljubilo vse, postal je kot zastopnik inteligencije, sodnik; čevljar, žid poljsk, mojster Devis (David), šerif, to je policiji načelnik, ki je bila sestavljena iz šerifa in iz nikogar družega; postavili so šolo katero je vodila navlašč za to poklicana »School, Ma'an«, vekovečna devica, imajoč večer revmatizem; končno postavil se je prvi hôtél po imenu: United States Hotel.

„Business“*) se je oživel tudi neizmerno. Izvoz nafte je donašal lepe dobičke. Uvažimo, da si je mojster Devis dal postaviti pred svojo prodajalnico izložbo stekleno, podobno tem, kakeršne krasijo štacune čevljar-ske v San Francisku. Na nastopnem mitingu so izrekli prebivalci javno zahvalo gospodu Devisu na tem »novem okrasji mesta«, na kar je mojster Devis odgovoril s skromnostjo velikega državljana: »Thank you! thank you! O waji!«

*) ameriški divji psi.

*) Krime = žganjarice.

Kjer sta sodnik in šerif, tam se uraduje. Terja to pisarne in papirja, zatorej je na oglu Cojotes street povstal »stationery«, to je skladnica papirja, v katerej so se prodajali tudi časniki politični in karikature, predstavljajoče Granta v postavi kmeta molzečega kravo, ki je imela vpodobljati zjedinjene države. Šerifu dolžnosti niso ukazovale ubraniti prodajo takšnih podob, ker to policije ne tiče.

A to ni še vse. Mesto ameriško ne more živeti brez časopisa; zato je po preteklem drugem letu postal tednik pod naslovom: »Saturday Weekly Review« (Sobotno-tedenski Pregled), broječ toliko naročnikov, kolikor je bilo prebivalcev v Struck Oil city. Urednik temu časniku bil je ob enem njega izdajatelj, tiskar, upravnik in raznašalec. Zadnja dolžnost bila mu je tem laglja, ker je imel kravo in je vsako jutro moral raznašati mleko po hišah. Sicer pa mu to čisto nič ni branilo razpravljati v uvodnih člankih političnih doslovno: »Ko bi podli naš prezident zedinjenih držav šel, kakor smo mu svetovali v zadnji številki itd.«

Kakor vidimo, niso torej ničesar pogrešali v blagoslovljenem Struck Oil city. A še več. Bilo je mirno v mestu, ker se rudarji, trudeč se s pridobljavanjem nafte ne odlikujejo niti z nasilstvom, niti s surovimi običaji, sramotečimi iskalce zlata. Nihče ni nikogar ubil, o »lynchu« ni bilo niti slišati; življenje je teklo mirno, dan je bil podoben dnevu, kakor dve kaplji vodeni. Zjutraj se je vsak zanimal za »business«, zvečer palili so prebivalci smeti na ulicah in šli spat, če ni bilo mitinga, vedoč, da bodo nastopni večer tudi žgali smeti.

Jedino preglavico delalo je šerifu to, da ni mogel prebivalcev odvaditi streljanja iz pušk na divje gosi, preletajoče mesto zvečer. Zakoni mestni zabranjujejo streljanje na ulicah. »Ko bi bilo to kako garjavo gnezdo,« govoril je šerif, »no, bi nič ne rekel; ali v tako velikem mestu pif! paf! pif! paf! to pa ni kaj lepega.«

Prebivalci so poslušali, majali z glavami, odgovarjali »o yes!«; ko pa so se zvečer porumenelem nebu pojavile bele in sive proge, vlečoč se z gorā nad ocean, pozabil je slednji obljube, zgrabil za puško in streljanje se je prav pošteno počelo.

Gospod Devis je res mogel pozvati vsakega krivca pred sodnika, in sodnik ga je mogel kaznovati v denarjih; ali ne smemo pozabiti, da so krivci bili ob enem pacijenti doktorjevi, a ob enem kot kupci čevljev gostje šerifovi; ker pa roka roko umije, zato roka roki ne dela krivice.

Bilo je tedaj mirno v Struck Oil city, kakor v nebesih; vendar so naglo minili ti lepi dnovi.

V grocerniku se je razpalilo smrtno sovraštvo do grocernice, a v grocernice do grocernika.

Tu bode morda treba pojasniti, kaj se v Ameriki zove »grocery«. Grocery ali grocernija je prodajalnica vsega. Možno ti je dobiti tam moke, klobukov, smodek, metel, gumb, riža, sardink, srajc, slanine, semenja, bluz, hlač, okrilj za svetilnice, sekir, suharkov, krožnikov, papirnatih kolerjev, ušusenih rib, skratka: vsega, česar človek utegne potrebovati. Sprva je bila samo jedna grocernija v Struck Oil city. Lastnik bil jej je Nmec po imenu Hans Kasche. Bil je to flegmatičen Nmec, rodod Prus, imajoč kakih petintrideset let, izbuljenih oči; ni bil debel, toda dosti dobro rejen; hodil je vedno brez suknje in pipe nikdar ni izpustil iz zob. Angleški je umel toliko, kolikor je treba bilo v »businessu« sicer pa niti za na zob ne. Kupčeval je pa vendar tako dobro, da so čez leto in dan govorili že v Struck Oil city, da je bil »vreden« nekoliko tisoč dolarjev.

Hkratu se je pojavila druga grocernija.

In čudna reč! Prvej lastnik je bil Nmec, drugo založila je Nemka. Kunigunde und Eduard, Eduard und Kunigunde! Najedenkrat se je torej začela mej obema strankama vojna, začela se je zategadel, ker je gospica Neuman, ali, kakor se je sama zvala »Niumen« dajala za dobrodošlico »lunch« — breste, pečene iz moke pomešane s sodo in galunom. Bila bi s tem največ škodila samej sebi v veljavi prebivalcev; toda sama je vzdrževala in nastavila svedoke, kjer njena moka še ni bila izložena, torej jo je kupila od Hansa Kascheja. Šlo je tedaj za to, da je Hans Kasche zavidljiv in ničemen, ki je takoj od kraja hotel uničiti v javnosti svoje rivalke dobro ime. Sicer se je že naprej videlo, da bodete dve grocerniji tekmovali mej seboj; toda nihče ni slutil, da tekmenstvo preide v kruto nenavist osobno.

(Dalje prihodnjič.)

Ježa na Pegazu ali pesnik pri delu.

Prizor; spisal Zgubljeni sin.

Pesnik (vzbujen):

Ha, kak srce strastno bije,
 Burno žila mi utriplje — — —
 Po telesu vsem me ščiplje — — —
 Čudno me v želodcu vije:
 Hrepenenje me navdaja
 In z nemiro me opaja — — —
 To si ti, — nebeška vila!
 Muza, to je tvoja sila! — — —
 Ta nemir, ki prsi mi razganja,
 On tvoj prihod mi naznanja, — — —
 Jaz peti moram, peti — — — peti!
 A peti kaj? — — kako pričeti? — — —
 Li dvomim še; saj vendar dana
 Mi snov je stara, dobro znana;
 Snov tisočkrat obdelana
 Naj tudi zdaj mi še velja!

(Navdušen):

O da, ljubezni gre vsa slava,
 Saj ona nam je molzna krava,
 Saj ona nas redi, živi,
 Da ne poide nam snovi! — — —
 Kaj torej bi se obotavljal,
 Kaj nebi te, ljubav, proslavljal!
 Hajd torej, pegaz, hajd v dir, — — —
 Ljubezen, ta naj bo tvoj tir! — — —

(Nekoliko misli ter prične pisati):

„Črnilo, tekaj, tekaj iz peresa,
 Vsem bol naznanjaj mojega — — srcesa!“

(Prestane):

Srcesa, — hm, — pravilno ni rečeno,
 A meni je to pač vse eno; — — —
 Poglavna reč je vendar rima,
 Da gladko teče, da ne kima!
 Kam bi pa tudi mi prišli,
 Če morali ozirati
 Bi se na slovniška pravila — — —
 Bogu vso čast! — tega ni sila!

(Piše):

„Opevaj, kak žalobe srce hira,
 Kak hira in hiraje mira, — — —
 Obup, nemir, tovariša minila,

Tovariša, ljubezen spremljajoča, — — —
 In, oj, kak je ljubezen moja vroča!«

(Razvnet):

„Jaz ljubim te, obraz tvoj mili, deva,
 Z radostjo in žalobo me oveva!«

(Utrujen in upehan sede. Kratek odmor):

Visok bil tvoj vzlet je
 Oj pegaz, — — — slisal petje
 Nebeških harmonij sem — — — — —
 Oj, poezija, rajska ti kraljica,
 Kdor enkrat le je zrl v tvoja lica,
 Katerega si enkrat poljubila,
 Na veke robom svojim si storila!
 A rob tvoj biti — šteje vsak si v čast;
 Saj ti si mnogo dala nam oblast! — — —
 Če človek prost prične noreti,
 V norišnici mu je sedeti, — — — — —
 A pesnikom je privilegij dan,
 Licenca pesniška nazvan! — — — — —
 Na delo pesnik! Poj, kar se ti zdi!
 Čim ludeje, — bolj narod te slavi!
 In ko uspeh te ta ojači, — — — — —
 Le še bolj nori, bolj se pači, — — — — —
 In — — — — — slava ti gotova je! — — — — —

(Po kratkem odmoru prične zopet pisati):

„Ljubezni smrtonosni strup
 Provroča mi nemir, obup! — — — — —
 A pil pogubno sem otrov
 Iz tvojih rajskih — — — — — o — — — — — čovl«

(Misli):

A — — — — — stoj — »očov« — — — — — to dobro ni
 Pravilnejše je pač »oči«! — — — — —
 V starej pa slovenščini,
 Kako oblika se glasi,
 Ne vem, — — — — — ozirati bilo
 Bi treba se na ruščino — — — — —
 Sanskrt celo ves preiskati,
 Prej ko bi moglo se dognati,
 Kaj je pravilneje, — — — — — zato
 »Očov«, ko prej, ostalo bo!

(Piše):

„Pri oknu sva molče slonela,
 V mraku lastovka je pela.«

(Prestane):

Hm — lastovka, saj menda to je
Tist ptič, ki tako lepo poje? — —

(Odločno):

Če ne, pa ne, — saj vse le nič je, — —
To vsaj gotovo vem, da ptič je! — —

(Piše):

»Ti zrla v me si tak ljubko,
In jaz sem v tvoje zrl oko,
Takó lepó, takó krasnó,
Kakor nebó takó čistó, — — —
In zdaj, mirno nikdar ne spavam,
Obupno krog po svetu tavam, —
Jaz ljubim te, — obraz tvoj mili, deva,
Z radostjo in žalobo me oveva!«

(Vrže pero v stran):

Dovelj končano naj je delo! — —
Čude se ljudstvo bo zavzelo,
Ko bode pesem moja bralo — — —
In kaj mi bode v zahvalo?

(Veličastno):

Bolj čutim v srcu dan na dan,
Od Boga pesnik sem poslan,
Da pojem, ljudstvo navdušujem,
Tolažim in razveseljujem — — —
A narod mi hvaležen bo: — — —
Sto let minolo bo in sto, — —
A jaz, — še bodem jaz živel,
Še bode slavo svet mi pel! — — —
Narodi mirajo, ruše se kraljevine,
Spomin na pesnika na veke vse ne mine! —

Armada na begu.

Iz devete dežele.

V deveti deželi se godijo čudne reči. Človek bi skoraj mislil, da kaj takega ni mogoče — in vendar je vse mogoče na tem »ferderbanim« svetih! Torej, kdor ima ušesi, naj me pazno posluša, da, pove na stara leta svojim potomcem. Ad rem:

Neko glavarstvo, ali kakor se po domače pravi »kresija«, po netopirsko ali meškutarsko bi se reklo »pecirkshauptmansaft«, ki ima za glavarja Kranjca stare garde, je imenovalo prigodom zlate mise vladiko Strossmayerja častnim občanom. Iz časnikov je to izvedel župan iz trnovskega hriba in — to imenovanje spekle ga je v dno duše tako, da je postal ves od glave do nog kuščarju podoben. Nek dan sreča župan glavarja na »velicem placu«, ali recimo na senožeti, ali kakor tudi nekateri pravijo na travniku, in ga interpelira, ali je res, da je glavarstvo imenovalo vladiko Strossmayerja častnim občanom? Glavar mu odgovori, da je res. »Kdo pa vas je v ta čin napeljal, kdo je pri seji take budalosti predlagal?« vpraša nato župan glavarja. Glavar mu prav ponižno odgovori: tisti — tis—ti — gor—gor—gor—iš—ki—i—i — poh—poh—poh—aj—aj—jač. A—a—a! zazija župan; obrne glavarju hrbet in gre dalje svojo pot.

Koj drugi dan dobi glavar od trnovskega župana odlok, strog odlok, v katerem tirja, da mu mora nemudoma odposlati zapisnik one seje, pri kateri je bil imenovan Strossmayer častnim občanom. No, županu se je tirjatev spolnila, dobil je kmalo zapisnik seje. (Ah, ti panslavisti, vsem hočem glave streti, misli si župan in udari z nogo ob tla). Čujte nadalje, kaj učini na to? Nič drugega ne — dragi čitatelji moji, naj vam povem na jedno samo uho, drugega si pa zamašite in zamižite — uniči glavarstveni sklep in izreče, da Strossmayerjevo imenovanje častnim občanom je neveljavno; ob jednom da je poslal vso stvar v — luno in kadar pride od tam rešitev, hoče glavarju vse poročati.

Zmota.

Črtica iz biciklističkega življenja.

Ker so se biciklisti v Ljubljani od dne do dne množili, treba jim je bilo ustanoviti svoj klub, katerega so istinito ustanovili. Da je bil ta klub izključljivo nemški, uganil bo vsak, kdor le količkaj pozna razmere ljubljanske. Saj celo požarna bramba gasi ogenj po nemški, kar je

brezdvojno uspešnejše. Ta klub, namreč biciklistički, omislil si je naposled tudi uniformo, in sicer temnomodro, kar je imelo sedaj, ko se je ustanovil tudi narodni klub biciklistov s sivo uniformo, jako slab nasledek, kateri naj mi bode dovoljeno cenjenim čitateljem tu narisati.

Ceste ljubljanske in v okolici odlikujejo se od družih cest po izrednem blatu, a ob času suše, še izrednejšem prahu, kar gotovo ni ugodno za pohajkovalce, še manj pa za kolesarje. Te dni, ko so ceste, kakor navlašč na debelo posute s prahom, vozil je nek kolesar, nemškega mišljenja v okolico ljubljansko. Pridriviši se na namenjen kraj, bil je vsled velikega prahu, dasi modro uniformiran, popolnoma siv, jednak članu narodnega kluba biciklistov. Nemški tovariši zbrani v dotičnem kraju v modrih uniformah, jeli so pisano gledati drznega sivca, ter mu že od daleč zabavljati, meneči, da je to njihov odpadnik, član narodnega kluba biciklistov. Jedva se jim pa približa, udrihati so jeli po njem neusmiljeno. Biciklist je sicer kričal in zatrjeval, da je član njih kluba, a boj je bil tako živ, da ga niti čuli niso, temveč neutrudljivo bili po njem, dokler mu niso izbili poslednjega prahu z obleke ter uvideli, da je njih brat v modri uniformi.

Bodočnost bicikla.

Slaba tolažba krčmarju.

Krčmar: »Gospod, danes imate že zopet sedmi vrček!«

Gost-dolžnik: »Tembolje za vas, ker sem vam več dolžan.«

Z ulice.

Okoličan pride v mesto, ter vidi sijajen pogreb. Nevajen videti tako velikanskih pogrebov, vpraša baš mimo gredočega čevljarskega vajenca:

»Fante! kdo pa je umrl?«

»Jaz sicer ne vem prav natanko, a mislim, da najprej ta, ki ga v rakvi neso.«

Oporoka.

Nek meščan izrazil je v oporoki željo, naj se njegovo telo po smrti preišče natanko, ter njemu naznani vsled kake bolezni je umrl.

Zakonska odkritost.

Mož: »Veruj mi, ko bi ti poznala mojo prvo ženo, razumela bi brezdvajno žalost mojo, da mi je umrla!«

Žena: »Veruj mi, da jaz nje smrt še globokeje obžalujem nego ti!«

Olajšave.

Tatu, ki je ravno vlomil blagajnico, zasačila je policija, ter ga pri obravnavi obsodila na dve leti ječe; a z ozirom na to, da v blagajnici ni bilo mnogo in da bi ne mogel povzročiti velike škode, znižala na jedno leto.

Ko ga predsednik sodišča vpraša, je li zadovoljen s kaznijo, odgovori mu kaznenec: »Prosim uljudno, ko bi se vaša milost blagovolila ozirati tudi na to, kako zelo sem se moral mučiti in truditi, da sem blagajnico vlomil, a v njej ničesa našel, ter mi še ostalo leto odpustiti!«

Misel tatu.

Na smrt obsojenega tatu vpraša spovednik, kaj pričakuje na onem svetu:

»Ne veliko,« odvrne mu lopov, »kajti nihče ne vzame s seboj ničesa, torej tudi za-me ne boče nič.«

Obrazec za spričevala večini sedanjih poslov.

Ana Gofla stužila je pri meni jedno leto — manj najst mesecev — ter se mej tem časom

pridno — pred hišo,

zmerno — pri delu,

skrbno — za-sé,

pametno — z izgovori,

prijazno — z moškimi,

zvesto — svojemu ljubimcu,

pošteno — ako je bilo vse zaklenjeno,

zadržala.

Dovoljenje.

Poštni ravnatelj v N. prepovedal je strogo svojim uradnikom nositi kosmate brade. Nekdo izmej uradnikov bil je vendar toliko v milosti pri ravnatelju, da se je drznil prositi dovoljenja. Poštni ravnatelj je toraj zapisal na odlok: »Dovoljeno, toda samo — izven urada!«

Ljubezen boljša.

Malo hodil sem vè cerkve,
Bolj me v krèmo vleklo je,
Maše so me malo zle,
Včasi še v nedeljo ne.

A sedaj prihajam redno
V hišo Božjo dan za dném,
Maša mi je že prekratka,
Nič kaj rado še ne grém.

Deva zorna hodi v cerkev,
V cerkvi moli dan na dan,
Ona me je prevabila,
Da sem ták goreč kristjan.

Tiče mleko.

Zagovoril se je.

Velike tatvine sumnjiv potepuh, skušal si je s trdovratno tajbo ohraniti zlato svobodo in ker sodnik tudi ni imel dokazov, oprostil ga je ter mu pred odhodom dejal:

»Obljubite mi vender, da ne bodete nikdar več storili take tatvine!«

»Gospod sodnik! verujte mi, da ne bom nikdar več toliko ukradel,« odgovori mu potepuh prostodušno. Seveda ga nato takoj primejo ter odvedejo v zapor.

Čarovnikov svèt.

Pivarnar A. jadikoval je po vsem mestu znanemu čarovniku (?) B., da je mnogo gostov pri njem izostalo, ter vprašal, kaj mu je storiti, da se mu gostje zopet vrnejo.

»Vselej kadar varite pivo,« svetuje mu B., »idite trikrat okoli kotla ter izlite vselej po jeden korec vode iz kotla v hudičevem imenu; potem idite zopet trikrat okoli ter vržite vselej po jeden korec hmelja v kotel v Božjem imenu, to vam pomore.

Pivarnar A. storil je, kakor mu je svetoval B. in gostje so se v istini množili.

Jasen dokaz.

»Čevljar Ivan Cvek, ki je preteklo nedeljo pričel pretep, pravi da je bil popolnoma pijan in da ni vedel, kaj počenja. Ali je to resnica?« vpraša sodnik pričo-natakarico.

Natakarica: »Res je, da je bil pijan, kajti izpil je osemnajst vrčkov pive.«

Sodnik: »Ali ste pa tudi uverjeni, da je bil popolnoma nezmožen misliti, kaj počenja?«

Natakarica: »Da, tudi to sem uverjena; kajti kadar je trezen, navadno uide, ter nič ne plača računa, dotični večer pa je, navzlic temu, da je že plačal, hotel še dvakrat plačati.«

Rešitev skrivnostnega napisa v 9. številki „Rogača“.

Čakam dan na dan Toneta, da mi prinese nekaj denarja. Pa ga ni, ni. To mi ni po godi.

Prav jo je rešil g. Nedeljko v Ljubljani.

Odgonetki 9. številki „Rogača“.

Mleko in dober pesnik sta si jednaka v tem, da se oba posnemata.

Kava in Turek: Oba se vsedeta brez stola.

P. n. gosp. J. N.: Vaši spisi, kolikor ste nam jih še poslali, niso za rabo; obračajte se toraj kam drugam, ne na „Rogača“.